

Sygn. akt III AUa 280/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Joanna Baranowska (spr.)

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSA Lucyna Guderska

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Matusiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2015 r. w Ł.

sprawy **J. N. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o wysokość kapitału początkowego i datę nabycia prawa do wypłaty świadczenia

na skutek apelacji J. N. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 11 grudnia 2014 r. sygn. akt V U 808/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 280/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 maja 2014 roku, począwszy od dnia 1 maja 2014 roku, to jest od miesiąca, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. ustalił wysokość i podjął wypłatę dla wnioskodawcy J. N. (2) emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Decyzją z dnia 23 maja 2014 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. ustalił J. N. (1) wartość kapitału początkowego na kwotę 128 129,54 zł.

Odwołanie od powyższych decyzji wniósł J. N. (1), podnosząc, iż we wcześniejszych decyzjach z dnia 10 kwietnia 2014 roku organ rentowy ustalił prawo do emerytury od dnia 24 maja 2013 r. a wartość kapitału początkowego na kwotę 130 829,82 zł

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014r. w sprawie sygn. akt V U 808/14 Sąd Okręgowy w Kaliszu oddalił odwołanie.

Wydając zaskarżony wyrok Sąd pierwszej instancji za podstawę orzeczenia przyjął następujące ustalenia faktyczne:

Organ rentowy, wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 14 lutego 2014 roku, obliczył odwołującemu J. N. (1) urodzonemu dnia (...) wysokość emerytury przyznanej od dnia 24 maja 2013 r. w niższym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wydając w tym zakresie decyzję z dnia 11 kwietnia 2014 roku. Emeryturę tę obliczono na dzień 24 maja 2013 r. zgodnie z art. 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, czyli 20% emerytury obliczono na podstawie art. 53 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach, a 80% emerytury obliczono na podstawie art. 26 tejże ustawy. Powyższą decyzję poprzedziło wydanie w dniu 10 kwietnia 2014 r. decyzji o ustaleniu wartości kapitału początkowego. W decyzji tej ustalono, iż kapitał początkowy wynosi 130 829,82 zł. Przy ustalaniu wartości kapitału początkowego, do udowodnionych okresów składkowych dodano okres równy różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym, wynoszącym 66 lat i 10 miesięcy, a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę, wynoszącym 60 lat, czyli 82 miesiące, zgodnie z art. 185 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach. W związku z kontynuowaniem zatrudnienia, prawo do wypłaty tak obliczonej emerytury zawieszono.

Po rozwiązaniu w dniu 30 kwietnia 2014 roku umowy o pracę, odwołujący wniósł w dniu 30 kwietnia 2014 roku, o przeliczenie i podjęcie wypłaty przyznanej emerytury. Zaskarżoną decyzją z dnia 27 maja 2014 roku organ rentowy ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od dnia 1 maja 2014 roku. Wysokość emerytury obliczono również zgodnie z art. 183 ustawy o emeryturach i rentach, czyli 20% emerytury obliczono na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej, a 80% na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej. Kapitał początkowy ustalony decyzją z dnia 23 maja 2014 r., uległ obniżeniu do kwoty 128 129,54 zł, ponieważ okres dodany, na podstawie art. 185 ustawy emerytalnej, uległ skróceniu do 71 miesięcy. Faktyczny wiek emerytalny został przyrównany do wieku osiągniętego w dniu podjęcia wypłaty emerytury.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne i zważył, że zgodnie z art. 185 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przy ustalaniu wysokości emerytury dla osób nabywających prawo do emerytury w wieku określonym w art. 184, kapitał początkowy podlega przeliczeniu poprzez dodanie do okresów składkowych okresu równego różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym, o którym mowa w art. 24, a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę. Do przeliczonego kapitału początkowego stosuje się przepisy art. 173 ust. 3-6.

Zaskarżoną decyzją organu rentowego z dnia 23 kwietnia 2014 roku, w tych warunkach Sąd Okręgowy uznał za prawidłową, gdyż zgodnie z cytowanym wyżej art. 185 ust. 1 ustawy emerytalnej, do udowodnionych okresów składkowych, dodano pierwotnie 82 miesiące, a przy obliczeniach emerytury w związku z podjęciem jej wypłaty, dodano 71 miesięcy. To spowodowało niższą wartość kapitału początkowego.

Z kolei podjęcie wypłaty emerytury od dnia 1 maja 2014 r. ma uzasadnienie w przepisie art. 103a cytowanej na wstępie ustawy. Według tej regulacji prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Zatem w niniejszej sprawie rozwiązanie stosunku pracy z dniem 30 kwietnia 2014 r. spowodowało możliwość przyznania wypłaty emerytury najwcześniej od dnia 1 maja 2014 r. mimo, iż prawo do świadczenia odwołujący nabył w dniu 24 maja 2013 roku.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do uznania, iż organ rentowy miał prawo do naliczenia niższej wartości kapitału początkowego; naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 103a ustawy emerytalnej przez jego niewłaściwe zastosowanie prowadzące do uznania, iż prawo do emerytury podlega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał emeryt pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Apelujący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kaliszu. W uzasadnieniu skarżący podniósł, że Sąd Okręgowy zaniechał wszechstronnego rozważenia całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do uznania, iż organ rentowy miał prawo do naliczenia niższej wartości kapitału początkowego. Według apelującego takie orzeczenie jest krzywdzące, gdyż błędnie przyjęto datę nabycia uprawnień do emerytury i błędnie wyliczono kapitał początkowy.

Organ emerytalno – rentowy wniósł o oddalenie apelacji jako bezzasadnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok - w ocenie Sądu Apelacyjnego - wbrew zarzutom apelacji, jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny sprawy i dokonał właściwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego.

Apelacja najpierw stawia zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art.233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, co zdaniem skarżącego doprowadziło do uznania, iż organ rentowy miał prawo do naliczenia niższej wartości kapitału początkowego. Wskazać należy, że tak stawiany zarzut jest całkowicie bezzasadny. Zdaniem apelującego Sąd Okręgowy zaniechał wszechstronnego rozważenia całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do uznania, iż organ rentowy miał prawo do naliczenia niższej wartości kapitału początkowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew zarzutom apelacji ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy są prawidłowe i kompletne, a wyprowadzone z nich wnioski nie budzą zastrzeżeń. Ustalenia te Sąd Odwoławczy podziela i przyjmuje za własne. Przechodząc do oceny zarzutu naruszenia przepisów postępowania, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutu skarżącego wskazującego na dowolną interpretację zebranego materiału dowodowego przez Sąd pierwszej instancji w oparciu o zebrany w toku postępowania materiał dowodowy. Zarzut tak sformułowany jest bezzasadny. Nie można mówić o przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy - wbrew twierdzeniom apelacji - przekonywująco uzasadnił przyczyny, dla których uznał, że zaskarżona decyzja z dnia 27 maja 2014 roku ustalająca wysokość świadczenia jest prawidłowa. Wysokość emerytury obliczono prawidłowo zgodnie z art. 183 ustawy o emeryturach i rentach w ten sposób, że 20% emerytury obliczono na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej zaś 80% na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej. Kapitał początkowy ustalony decyzją z dnia 23 maja 2014 r., uległ zatem obniżeniu do kwoty 128.129,54 zł, ponieważ okres dodany, na podstawie art. 185 ustawy emerytalnej, uległ skróceniu z 82 miesięcy do 71 miesięcy. Faktyczny wiek emerytalny został przyrównany do wieku osiągniętego w dniu podjęcia wypłaty emerytury.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu odwoławczego, chybione są zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., które w swej istocie sprowadzają się do przedstawienia własnej i korzystnej dla apelującego oceny dowodów. Tym samym uznać należało, że nie doszło do naruszenia prawa materialnego tj. art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS. Podkreślić przede wszystkim należy, że prawo do emerytury podlegało zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przy jednoczesnym przyznaniu tego prawa od dnia 24 maja 2013 roku na podstawie decyzji z dnia 11 kwietnia 2014 roku – nie kwestionowanej przez ubezpieczonego – nie wniesiono od niej odwołania. Brak jest zatem podstaw do podważania w/w decyzji w odwołaniu od decyzji z dnia 27 maja 2014 roku poprzez żądanie podjęcia wypłaty świadczenia od daty wskazanej w wyroku sądu. Zaskarżoną decyzją z dnia 27 maja 2014 roku organ rentowy podjął wypłatę emerytury od dnia 1 maja 2014 roku tj. od następnego dnia po ustaniu zatrudnienia.

Warunek rozwiązywania stosunku pracy, przewidziany w art. 103a u.e.r.f.u.s. znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w dniu jego wejścia w życie i później, tj. po dniu 1 stycznia 2011 r.

Unormowana w art. 103a u.e.r.f.u.s. instytucja zawieszenia wypłaty emerytury nie pozbawia ubezpieczonego należnego mu świadczenia, a jedynie uzależnia wypłatę tego świadczenia od spełnienia przesłanki niepozostawania w stosunku pracy, a co się z tym wiąże - nieotrzymywania zarobków z tytułu zatrudnienia. (...) ubezpieczeń społecznych skonstruowany został bowiem tak, aby osoby, które spełniły określone w u.e.r.f.u.s. kryteria w postaci odpowiedniego wieku oraz stażu pracy, w momencie kiedy nie są już w stanie kontynuować pracy, nie pozostawały bez środków utrzymania. Zasadniczym celem i ideą świadczenia emerytalnego nie jest zatem powiększanie dochodów osób pracujących, ale zabezpieczenie finansowe osób, które, spełniwszy określone kryteria, już pracować nie muszą. Art. 103a u.e.r.f.u.s. nie stoi w sprzeczności z powyższą ideą, a jedynie ogranicza możliwość równoczesnego pobierania dwóch świadczeń, tj. emerytury oraz wynagrodzenia za pracę - wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 czerwca 2015r. III AUa 199/15 (LEX nr 1781886). Zatem podjęcie wypłaty emerytury nastąpiło prawidłowo z dniem 01 maja 2014 r, tj. z pierwszym dniem po rozwiązaniu stosunku pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd Apelacyjny, dzieląc argumentację Sądu pierwszej instancji, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Przewodnicząca: Sędziowie: